

tror imidlertid, at skal Lovforslaget virke, som man ønsker det, nemlig saaledes, at man her faar en Domstol, som de paagældende Parter have Tillid til — og det er dog det, det kommer an paa i meget høj Grad, om Parterne, Arbejdsgivere og Arbejdere, have Tillid til den Domstol, der oprettes, og om dette Enighedskammer, som vil komme til at dømme i Stridighederne, er saaledes sammensat, at de ogsaa have Tillid dertil, og at man derved har den størst mulige Sandynlighed for, at man derigennem kan undgaa de Stridigheder, som man tilsigter at undgaa — saa maa man ikke forlade de Valgrets- og Valgbarhedsbestemmelser, som Forslaget indeholder. Man maa jo, som den ærede Justitsminister ogsaa paapegede, erindre, at i 22 Aars Alderen ere Arbejderne uddannede i deres Sag, allerede for flere Aar tilbage, de ere myndige og ere altsaa stærkt interesserede i at have Indflydelse paa, hvorledes deres egne Forhold, som det her gælder om, blive behandlet. Naar de ere medbestemmende herom, tror jeg, at de ville have Tillid til de Institutioner, der blive oprettede. Bliver derimod en stor Mængde Arbejdere udelukkede fra Indflydelse derpaa, vil der let komme en Mistillid, som kan virke meget skadelig paa denne Sags hele Betydning. Jeg maa endvidere henviser til, at Arbejdsrettens Omraade jo er stærkt begrænset, idet den kun har dømmende Myndighed i Sager, som angaa Summer under 200 Kr. Det er ogsaa et Moment, man maa tage i Betragtning, naar man vil omtale, hvorledes Retten sammensættes. Naar Rettens Omraade er begrænset dertil, tror jeg aldeles ikke, at der kan være nogen som helst Fare ved at fastsætte Valgrets- og Valgbarhedsbetingelserne saaledes, som Lovforslaget nu fastsætter dem. 25 Aars Alderen, som giver Valgbarhed, er jo, som den højtærede Minister har udtalt, den Alder, som i Almindelighed gælder for Afgang til at beklæde et Dommersæde. Men navnlig med Hensyn til Enighedskammeret vil jeg sige, at det er af største Betydning, at begge Parter i saa stor Udstrækning som muligt faa Afgang til at besætte de Pladser, hvis Indehavere skulle affige Rendelser i de omskridte Spørgsmaal. Hvis man, ved at begrænse Valget udelukker en stor Mængde Arbejdere fra at kunne gøre deres Indflydelse gældende med Hensyn til Enighedskammerets Sammensætning, tror jeg, at man meget vanskeligt opnaar en Rendelse, som der er Udsigt til, at Parterne ville bøj sig for. Det, det kommer an paa, er jo dog at tilvejebringe Enighed mellem de forskellige Parter. Det, der skal opnaas, er ikke det, at man faar en Institution, der lægger sin

tunge tvangsmæssige Haand paa den ene Part og siger: Nu skal du bøje dig. Det er jo ikke Meningen, thi hvis det var Meningen, behøvede man ganske sikkert ikke en saadan Institution som den foreslaaede, saa kunde man overlade det til det, som man har nu: de faglige Kampe, Strejkerne. Der har man det tvangsmæssige, men det er det, man skal undgaa. I Modsetning til det tvangsmæssige, som fremkommer ved Kampe, hvor den ene Part søger at tvinge den anden ved Arbejdsnedlæggelse eller ved lockout's, er det jo selve Enighedskammerets Princip, at det skal søge at tilvejebringe Enighed mellem de stridende Parter, altsaa et godt Forhold imellem dem. Men da maa efter min Formening ogsaa den Basis, paa hvilken denne Institution bygges op, være saaledes, at man ikke udelukker alt for mange fra at faa Part i den Afgørelse, thi gør man det, frugter jeg meget for, at man ikke naar det Maal, der skal naas: Et godt Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere eller det Maal, som Kammerets Navn viser er dets Opgave at virke henimod.

I Forbindelse hermed maa jeg ogsaa sige, at jeg finder det fuldt ud paa sin Plads, at de kvindelige Arbejdere eller Arbejdsgivere have Afgang til at deltage i Valget baade af Dommere og Tillidsmænd i Enighedskammerne, og tillige ogsaa til at være Medlemmer af Enighedskammerne. Det anser jeg for at være i høj Grad nødvendigt. Navnlig de Sager, der komme for i Enighedskammerne, ville ofte være saadanne, der angaa kvindelige Arbejders Arbejdsforhold, og da vil det efter min Formening være af den allerhøjeste Interesse, at kvindelige Arbejdere og Arbejdsgivere faa Beslighed til at tale med om deres egne Sager. Jeg tror ikke, der vilde opnaas et godt Resultat, dersom man udelukkede dem derfra. Rent bortset fra, at Kvinderne paa dette Omraade ganske sikkert ere ligesaa kompetente som Mændene, er det i Sagens Interesse, for at der kan opnaas det bedst mulige Resultat, efter min Formening nødvendigt, at netop Kvinderne tages med. Den sidste Bemærkning, jeg har at gøre, angaar det ærede Medlems Ønske — jeg ved just ikke, om det var et Ønske hos ham, men jeg opfattede det saaledes — at der skulde tillægges Enighedskammerne Myndighed til at paalægge Bøder, dersom deres Rendelser ikke tages til Følge. Jeg tror ikke, at man skal gaa ind herpaa, thi kommer man ind paa Tvang paa dette Omraade, saa opnaar man ikke det, man skal opnaa. Man maa huske paa, at hvis de paagældende Parter vide, at de komme ind for en Domstol, saa bliver det ikke længer